Starohobezský SLON

ÚVODNÍK

Únor bílý, pole sílí, ale že by tento měsíc bylo zasněženo, to jsem si opravdu nevšiml. Čeho si ale musel všimnout každý, je skutečnost, že máme na škole novou paní učitelku. Jedná se o Jesku, která nám pomáhá zdokonalovat se v angličtině. Jistě nám o sobě něco prozradí, ale o tom až příště. První březnový týden nás čekají jarní prázdniny. Užijte si je, ale nezapomeňte se v pořádku vrátit do školy. Budu tu čekat na vaše zážitky.

Slon

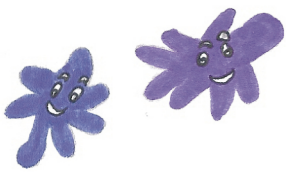

Pohled z klece

Tomáš: Zase je tu ten špatný den. Opět zavřený v kleci. Už mě to nebaví ze sebe dělat šaška jen za nekvalitní mraženou rybu. Je tu strašné teplo. Ti, kdo jsou na vrcholu potravního řetězce, snad neznají ani pořádný led. Jen ať mě pustí a já je zavedu k nám, na severní pól, aby poznali, co je to zima. Už na mě míří těmi krabicemi, co pořád cvakají a blikají. Nechápu, jak si můžou myslet, že mi stačí ta kalužˇ, co mi sem dali. Kdyby mi sem dali aspoň nějakou samičku.

Pavlínka: Už z dálky slyším hučení těch otravných hlasů. Je to tu zase. Každý den je to stejné. Už od rána stojí ti otravní tvorové před sklem, které nás odděluje, a neúnavně mě pozorují. Co chtějí? Pořád něco pokřikují, klepají na sklo a vydávají zvuky, kterým nerozumím. Ti malí mezi nimi se na mě dívají s veselým pohledem, při kterém divně cení zuby. A nejvíce těch tvorů tam venku stojí, když jím. Svrchu mi sem házejí už mrtvou potravu a myslí si, že mi to chutná. Že jsem šťastný. Ale nejsem. Chci lovit, cítit vlny a ne jen tak nic nedělat. Nemám náladu na ty jejich ošklivé obličeje a příšerné zvuky, co jim vycházejí z úst. Vypadají směšně. Na těle jim visí kusy látky a myslí si, jak jim to sluší. Přitom každý z nás je milionkrát hezčí.

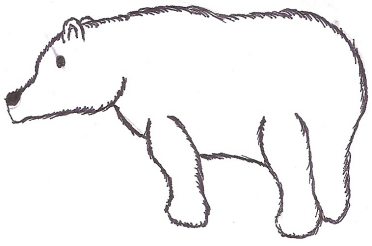

Jirka: Co to tu zase máme? Všichni se nesou na těch svých dlouhých nohách a prohlížejí si nás jako rohlíky v krámě. Vždycky se jich sem navalí mraky, aby si nás mohli vyblýsknout tou malou, směšnou krabičkou. To nikdy neviděli hada? My na ně přece taky nezíráme, jen syčíme. Aspoň že na mě nesahají. Ty jejich slizké paťáty s dlouhými drápy jsou odporné. Jejich mláďata na nás ťukají a některé samice při pohledu na nás ječí. Jsou to divná zvířata, ti lidé.

Jaké bylo vysvědčení?

6. ročník

Peťa: Vysvědčení dopadlo lépe, než jsem čekala. Rodiče jsou snad spokojeni a já taky.

N: Vysvědčení dopadlo docela dobře. Měla jsem jednu 4 ze zeměpisu.

Aleš: Vysvědčení dopadlo dobře. Doma byli všichni spokojeni.

Kamil: Dopadlo to dobře, měl jsem vyznamenání. Byl jsem velmi rád.

Anička: Vysvědčení dopadlo dobře. Nakonec bylo i s vyznamenáním.

Daniela: Vysvědčení bylo dobré, jsem moc ráda. A doufám, že mi známky vydrží do konce školního roku.

Eliška: Dopadlo to lépe, než jsem si myslela. Měla jsem hodně jedniček a jenom čtyři dvojky.

Petr: Vysvědčení dopadlo dobře, neměl jsem čtyřku a ani pětku.

D: Vysvědčení bylo špatné, protože mám 5 z češtiny.

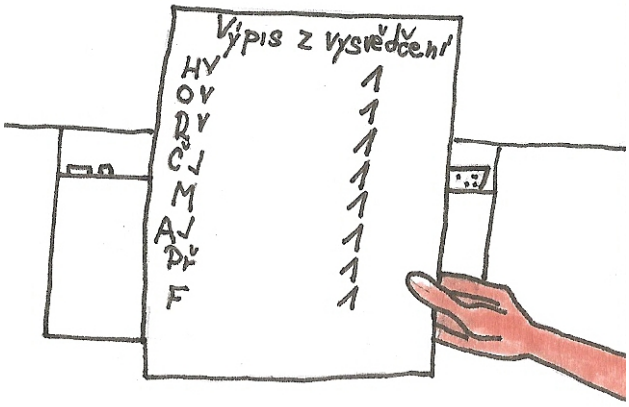

7. ročník

Denis: Mamka řekla, že jsem hloupý.

B: Já jsem s vysvědčením spokojený, jen mě trošku mrzí 3 z českého jazyka. Rodiče to vzali dobře.

Eva: Bylo to dobré, ale musím se učit.

Matěj: Vysvědčení bylo vynikající. Samé jedničky a to jsem rád.

Z: Bylo to v pohodě, ale brácha mi říkal, že jsem úplně vypatlaný.

Ondřej: Naši mi řekli, že jsem blbý, ale jinak to doma bylo v pohodě.

Michal: S vysvědčením jsem byl velice spokojený a doma byli velice překvapeni.

Václav: Stálo to za prd, musím si zlepšit přírodopis, zeměpis a angličtinu. Doma to bylo ale v pohodě.

R.: Máma a táta měli radost, že jsem neměl žádnou trojku. A dokázalo se, že nejsem neandrtálec. Dostanu pravé kopačky.

Jirka: Vysvědčení bylo docela dobré, tentokrát jsem měl jednu pětku. Taťka s mamkou o tom věděli, takže to bylo dobré.

F: U mě to bylo dobré, protože jsem měl poprvé na 2. stupni 1 z chování. Měl jsem 5 čtyřek, zlepšil jsem se.

Ivet: Měla jsem celkem v poho známky, doma nic neříkali.

K: Dostala jsem známky, které jsem čekala. Rodiče mi řekli, že se musím zlepšit, ale na štěstí nemám 5, tak to je fajn. Prý se musím učit.

P: Vysvědčení bylo super, čekal jsem víc dvojek, ale nakonec to bylo v pohodě.

Moje *nej*milejší hračka

Petruška: Moje nejmilejší hračka z dětství byl plyšový pejsek. Měl hnědou, bílou a červenou barvu. Byl měkký a buclatý. Pojmenovala jsem ho Roxy. Postavila jsem mu boudičku z krabice, do misky jsem mu dávala vodu a do druhé misky jsem našemu živému Rockymu vzala granule a dala je plyšovému Roxymu. Náš Bobi si myslel, že to je opravdický pes a začal si s ním hrát. Roxyho mám dodnes doma, ale už si s ním nehraju, i když ho mám pořád ráda.

Anička: Když jsem byla malá, tak moje nejoblíbenější hračky byly štětce, vodovky, papíry a vše, s čím se dalo kreslit. Když nám bylo s Danielou asi 5 let, tak jsme si usmyslely, že si vezmeme vodovky a půjdeme ven kreslit, ale protože už nás nebavilo kreslit na papír, tak jsme šly k pískovišti a pokreslily všechna prkna. Pak jsme pokreslily i samy sebe. Mamka byla potom trochu naštvaná. Ne proto, že jsme kreslily, ale protože nás musela umývat. Štětce, barvy a papíry mám ráda doteď, ale pracuju s nimi už málokdy, spíše jen v pracovkách a ve výtvarce. Teď už jsem větší a mojí nejoblíbenější hračkou je hůlka na mažoretky.

Moje nejoblíbenější místo

Mé nejoblíbenější místo je u babičky a nevlastního dědy v Krušovanech. Když jsem tam byla o prázdninách, tak se každý den sluníčko krásně usmívalo a mráčky se ani neukazovaly. Vítr byl zticha, jen občas po večerech se tu procházel. Akorát jednou se mraky mračily a sluníčko nepustily. Vítr dělal nepořádek a zpovzdálí se objevovalo tornádo, ale nevím, zda to opravdu bylo. Každé ráno, když jsem šla ven, mě přivítala černá malá fenka Lárina. Je to jezevčík a mám ji moc ráda. Odpoledne, když sluníčko nejvíce hřálo, jsem si šla sednout na lavičku a Lárina si na mě lehla. Sluníčko se do nás opíralo a rádio prozpěvovalo písničky. Potom jsme šly na procházku kolem rybníka. Rybník a okolí vonělo přírodou. Stromy se ozývaly šustěním listí a praskáním. Potom jsme si hrály na dvoře s míčkem. Míček poskakoval sem a tam. Večer sluníčko odcházelo a přicházel měsíc. Měsíc se usmíval stejně jako sluníčko. I když sluníčko nebylo, stále mělo sílu a hřálo.

Ale už to není mé nejoblíbenější místo, a to z rodinných důvodů. Takže momentálně už své nejoblíbenější místo nemám.

Iveta

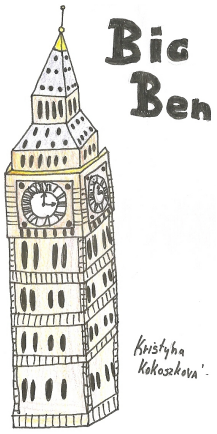

Olympiáda AJ

V pátek 13. 2. jsme se s Alešem a paní učitelkou Pitorákovou vydali do Jindřichova Hradce, kde jsme s Alešem soutěžili na anglické olympiádě. Vstával jsem brzy ráno, abych se stihl vypravit a koupil si v obchodě svačinu a pití. Setkali jsme se v Dačicích na autobusovém nádraží, kde jsme chvíli čekali a v 7:10 jsme vyjeli směrem Jindřichův Hradec. V Hradci byla velká zima, tak jsme chvátali. Když jsme dorazili, zapsali jsme se, přezuli a šli se dívat na televizi. Potom jsme šli nahoru do třídy, kde nás rozdělili na dvě skupiny, na starší a na mladší, takže jsme byli s Alešem každý v jiné skupině. Rozdali nám písemnou část. Když jsme ji napsali, oznámili nám, kdo postoupil a kdo ne. Já postoupil, ale Aleš bohužel ne. Jelikož jsem si vylosoval jedno z nejvyšších čísel, šel jsem mezi posledními, takže jsem musel čekat hodně dlouho, než jsem se dostal k ústní části olympiády. Naštěstí jsme měli tu televizi a potkal jsem tam ještě dvě holky z Nové Bystřice, které s námi byly před třemi měsíci v Anglii, takže jsem se nenudil. Ústní kolo nebylo těžké, už jsem to znal, tak jsem nebyl ani moc nervózní. Jen jedné paní nešlo moc rozumět, ale jinak to byla pohoda. Pak už jsme museli zase vyrazit, protože bychom nestihli autobus, proto jsme tam nebyli na vyhlášení výsledků. Z 22 jsem skončil na 9. místě, byl jsem v té lepší polovině, tak jsem spokojený a všichni tři jsme si výlet do Hradce moc užili.

Jirka

Líbilo se mi tam. Do ústního kola jsem nepostoupil. Nenudil jsem se, protože nám pustili televizi. Nebavila mě cesta autobusem.

Aleš

Byli jsme v Africe

Ve čtvrtek 19. 2. 2015 za námi přijel Vojta Trčka, slavonický rodák a cestovatel, aby nás tentokrát zavedl do středu Afriky – do státu Rwanda. Zajímavě povídal o zemi, kde proběhla nejhorší genocida 20. století. Mně osobně se nejvíce líbila Vojtova slova o tom, že my se máme – na rozdíl od tamních lidí – luxusně, a přesto pořád na něco nadáváme a jsme věčně nespokojeni. Rwanďané žijí v chudobě, ale nestěžují si a mají stálý úsměv ve tváři. Vybavil se mi následující citát: „Dlouho jsem byl smutný, že nemám boty, než jsem potkal chlapíka, který neměl nohy."

JC

Kristýnka: Zaujala mě Vojtova cesta pralesem, kde potkal gorily.
Aleš: Líbilo se mi, že mu všichni říkali „muzungu" a že potkal gorily.
Petr: Zaujalo mě, když řekl, že si přivezl gorilu. Ale ta se zmenšila a zdřevěněla.
Eliška: Líbilo se mi, že dával lidem jídlo, že viděl gorily a že ho oslovovali „muzungu".
Kačka: Mně se líbilo, jak natáčel v pralese gorily.
Anička: Nejhezčí byl ten kráter a úsměvy malých Afričánků.
Daniela: Nejlepší bylo, že nakoupil jídlo a rozdal ho mezi sirotky a vdovy.
Kamil: Zaujalo mě oslovení „muzungu" a gorily.
Peťa: Vojta říkal, že ho lidé v Africe pořád pozorovali. Když se zastavil, oni se také zastavili atd.

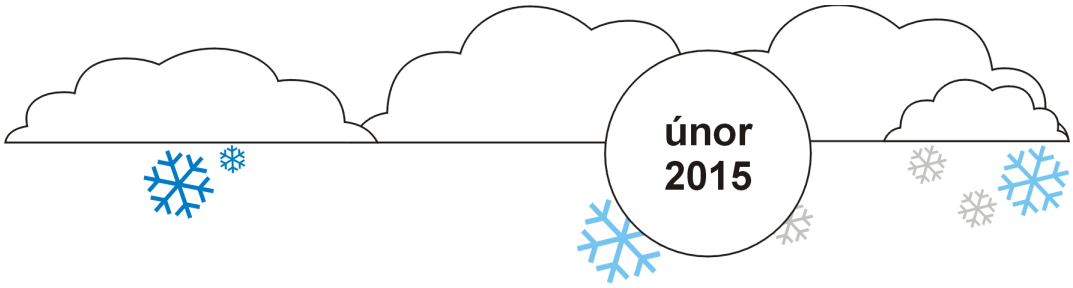

Hádej, kdo jsem

Tak si opět zahrajeme. Zkuste uhodnout, který žák či která žákyně se pod přezdívkami skrývá. Nutno poznamenat, že přezdívky jsou uváděny se souhlasem těch, kterým náleží. Hádání by mělo být snadné, protože se přece dobře známe.

Vtipálek, Šašek, Facebookový maniak, Všeználek, Všeuměl, Chytrolín, Jedlík, Pruďas, Kopec srandy

Sluníčko, Párkařka, Malířka, Smajlík, Smíšek, Jukebox, Řehtačka

Rebelka, Vlasatá lady, Barvička, Zlobidlo, Neučič, „Matematik“

Flákač, Turbo, Borka, Kapucářka, Pařič diskoték, Číslo, Fotbalistka

Sportovec, Šampon, Manekýn, Průšvihář, Fešák, Fotbalista

Sladkozávislačka, Chytrolín, Encyklopedie, Bručoun, Učitelka

Prudič, Vztekloun, Lenivka, Hubeňour, Rebel, Provokatér, Protiva, Rozčilovač, Hněvoun

Dlouhán, Hezoun, Cukrouš, Sportovec, Snaživec, Střelec, Koumák

Chytrolín, Inteligent, Slaďouš, Miláček, Bavič, Encyklopedie, Fešák, Hráč, Sexouš

Beználadka, Flákač, Nervík, Romantička, Zamilovanec

Kadeřník, Antiškolák, Kulháček, Bolístka, Mnich

tisk

ZŠ a MŠ Staré Hobzí

e-mail: skola.hobzi@dac.cz

www.skolahobzi.cz